

Vaikus verčia išsižadėti tėvų

Kodėl karo lakūnai ir policininkai nepaduoda į teismą istorijos klastotojų?

Arnoldas ALEKSANDRAVIČIUS
„ŪP“ korespondentas

Lietuviška „holokausto industrijos“ biblioteka papildyta dar vienu kūrinium – pantomimos aktorius Arkadijus Vinokuras Lietuvos valstybės biudžeto lėšomis išleido knygą „Mes nežudėme“. Nuo kitų šio žanro veikalų pastarasis skiriasi tuo, kad autorius kalbino 35-is „žydų žudikų ar kitaip žydus persekiojusių lietuvių nusikaltėlių vaikus, vaikaičius, gimines“, duomenis apie juos surinkęs iš suklastotų sovietinių baudžiamųjų bylų. Knygą išleido Lietuvos gyventojų genocido ir rezistencijos tyrimo centras, kurio uždavinys – atkurti tiesą apie Lietuvos okupacijas 1939–1990 metais. „Ūkininko patarėjo“ kalbinti visuomeninių organizacijų nariai ir nepriklausomi holokausto tyrėjai tvirtino, kad toks leidinys yra neteisėtas, nes Lietuvoje draudžiama viešai skleisti asmens duomenis, o Konstitucijos

22 straipsnis neleidžia savavališkai kištis į privatų ir šeimyninį žmogaus gyvenimą, kėsintis į jo garbę ir orumą.

Naujos knygos nepirks

Vokiečių kalbos specialistė, gidė, publicistė Irena Tumavičiūtė „Ūkininko patarėjui“ tvirtino neketinanti išmesti vėjais 15 Eur ir pirkti anksčiau vaikiškus komiksus arba sekso vadovėlius leidusio A. Vinokuro „istorinės – dokumentinės“ knygos. „Užtenka man jau ir Rūtos Vanagaitės opuso „Mūsiškiai“. Nieko naujo nesužinosiu. Tai vienpusis, atrankinis, šališkas požiūris į Lietuvos istoriją“, – tvirtino I. Tumavičiūtė. Ji pirmoji dar 2006 m. demaskavo Rusijos specialiųjų tarnybų ir Izraelio Simono Wiesenthalio centro klastotę, kad 1941 m. birželį Kauno „Lietūkio“ bendrovės garaže demonstratyviai priešais vokiečių karo fotografą suimtus žydus laužtuvu daužęs, virve susijuosęs, nuklypusiais batais apsiavęs vyras keistai priglostytas prie viršugalvio, į peruką panašiais plaukais – neva legendinis lietuvių pokario partizanų vadas Juozas Lukša – Daumantas. I. Tumavičiūtė įrodė, kad tai buvo vokiečių „mirties eskadrono“ (*Einsatzkommando*) vadas, SS oberšturmfiureris (vyresnysis leitenantas) Joachimas Hamannas.

Sovietinio stiliaus plagiatoriai

Vos pasirodžius R. Vanagaitės knygai „Mūsiškiai“, germanistė I. Tumavičiūtė, perskaičiusi daugybę vokiečių autorių straipsnių ir knygų holokausto tema, iškart atpažino, kad pagrindinė „Mūsiškių“ nugarėlės nuotrauka, vaizduojanti esą lietuvių šaudomus žydus, iš tiesų fotografuota buvusioje Jugoslavijoje ir įamžinusi, kaip vienas vokiečių kareivis, atsikąkęs šaudyti serbų partizanus, sumokėjo už nepaklusnumą gyvybę.

Dabartiniai holokausto žanrą pamėgę autoriai nekeisdami stiliaus ištaisę pastraipas nusirašo iš sovietinių „faktų rinkinių“ „Masinės žudynės Lietuvoje“, „Hitlerininkų penktoji kolona Lietuvoje“, „Žudikai bažnyčios prieglobstyje“.

Publicistė I. Tumavičiūtė laukė, kad šiemet sausio 29-ąją Lietuvos valdžia paminės 73-iasias Kaniūkų žudynių metines (Rytų Lietuvos kaimą sudegino žydų ir rusų raudonieji diversantai). Tačiau Užsienio reikalų ministerija su savo vadovu Linu Linkevičiumi priešakyje lentelės „We remember – Mes prisimename“ ant krūtinės pasikabino sausio 27-ąją, tarptautinę holokausto atminimo dieną, nors Aušvico mirties stovykla, į kurią 1945 metų sausio pabaigoje pagaliau įžygiavo Raudonoji armija, yra Lenkijoje, o žydus ten žudė vokiečiai, ne lietuviai.

Ką sapnuoja Justo Paleckio artimieji?

„Kodėl „istorinės tiesos ieškotojai“ kalbina tik „lietuvių buržuazinių nacionalistų“, o ne sovietinių strībų palikuonis? Galėtų pašnekinti sovietų NKVD atsakingų veikėjų Danieliaus Todeso, Juditos Komodaitės gimines, ar tie gėdijasi, kad 1940 m. jų dėdės ir tetos sudarė lietuviškų partijų, politinių veikėjų fizinio sunaikinimo planus? Kodėl R. Vanagaitė ir kompanija nenori parašyti knygos, ką naktimis sapnuoja buvusio LSSR Aukščiausiosios Tarybos prezidiumo pirmininko Justo Paleckio vaikaičiai? Juk jų senelis kartu su LSSR AT prezidiumo sekretoriumi Stasiu Naujaliu 1957 m. sausio 21 dieną pasirašė įsaką, draudžiantį buvusiems Lietuvos Vyriausybės nariams, politinių partijų vadovams, partizanams, visiems, nukentėjusiems už pasipriešinimą sovietų valdžiai, grįžti į Lietuvą, apsigyventi gimtuosiuose namuose. Už nepaklusnumą grėsė vėl 5 metai prie Laptevų jūros. Aš taip pat esu 1947 metų sovietinių tremties ešelonų vaikas. Irgi buvau priskirta „nuteistiesiems už banditizmą ir atlikusiems bausmę“. Tik prasidėjus Atgimimo sąjūdžiui, 1988 m. spalį, tas mūsų likimą sulaužęs įsakas buvo atšauktas“, – jaudindamasi pasakojo publicistė I. Tumavičiūtė.

Subankrutavusi politika

Lietuvos laisvės kovotojų sąjungos (LLKS) valdybos garbės pirmininko Jono Buroko nuomone, augant „lietuvių žydšaudžių“ siaubo literatūros kalnams, Lietuvoje daugėja rusų ir žydų, visiškai nieko negirdėjusių ir nenuutuokiančių apie sovietinį lietuvių genocidą.

„Kiekvienas ukmergiškis jums pasakys, kad miesto pakraštyje, Pašilėje, hitlerininkai žudė žydus. Važiudamas pro ten, visada nulenkiu galvą. Pernai lapkričio 29 d. Vilniaus Rotušėje buvo surengta diskusija, ar reikėtų pakeisti Kazio Škirpos alėjos (labiau panašios į skersgatvį) pavadinimą. Tarp diskusijos klausytojų buvo ir jaunas žydas operos solistas Rafailas Karpis. Kadangi renginys vyko kaip tik tą dieną, kai prieš 59 metus sovietai Vilniuje nužudė Lietuvos partizanų vadą Adolfą Ramanauską – Vanagą, paklausiau solisto, ar jis žino, kad rusų kagėbistai, kuriems vadovavo žydas Nachmanas Dušanskis, tardomam Lietuvos Laisvės Kovos Sąjūdžio gynybos pajėgų vadui tiesiogine to žodžio prasme gyvam nulupo odą? Dainininkas išplėtė akis: „Ar tai tiesa? Negali būti!“ Štai kur nuvedė dabartinė valdiška iškraipyta istorinės atminties politika...“ – apmaudžiai kalbėjo LLKS vadovybės narys, veterinarijos gydytojas, aktyvus visuomenininkas J. Burokas.

„Žydšaudžių“ sąvokos autoriai

LLKS garbės pirmininkui pikta, kad tolerancijos organizacijos ir žydų bendruomenė holokausto aukų monumentus nori statyti ant Lietuvos partizanų paminklų griuvėsių. „Nuverskite kolaboranto Petro Cvirkos statulą Vilniuje. Tikrai pritartume, kad toje vietoje būtų pastatyta skulptūrinė kompozicija per Antrąjį pasaulinį karą nužudytiems žydams atminti“, – siūlė J. Burokas.

Ilgametis Lietuvos laisvės kovotojų sąjungos vadovas J. Burokas tvirtina, kad pirmasis terminą „lietuviai žydšaudžiai“ pavartojo sovietų šnipas žydas Aleksandras Slavinas, po karo Vokietijos britų ir amerikiečių okupacinėse zonose su bendrais pagrobęs generolą leitenantą Petrą Kubiliūną bei žurnalistą Antaną Valiukėną (abu netrukus buvo nužudyti Rusijoje). Vėliau ta sąvoka ėmė švaistytis „disidentas“ Tomas Venclova, LSSR veikėjo ir nomenklatūrinio poeto Antano Venclovos sūnus.

Kreivų veidrodžių karalystė

„Ūkininko patarėjo“ pašnekovai stebisi, kodėl karinės oro pajėgos nepaduoda į teismą R. Vanagaitės, kuri apšmeižė Pirmosios Lietuvos Respublikos kariuomenės elitą, Atlanto nugalėtojo Stepono Dariaus, legendinio lėktuvų konstruktoriaus Antano Gustaičio bendražygis karo lakūnus, neva jie per karą naikino žydus. Buvusiems politiniams kaliniams ir tremtiniams nesuprantama, kodėl šiandieniai Lietuvos policininkai nuo A. Vinokuro patyčių (esą sovietai per mažai kankino buvusius lietuvių pagalbinės policijos narius) neužstoja savo kolegų, 1943–1944 metais pasiaukojamai gynusių Rytų Lietuvos ūkininkus nuo rusų, lenkų ir žydų diversantų, o Algirdo Kunčino vadovaujama duomenų apsaugos inspekcija, labai triukšmavusi, kada prekybos tinklai reikalavo iš svaigalų pirkėjų parodyti asmens tapatybės dokumentus, tyli, kai Lietuvos piliečiai verčiami viešai pasmerkti savo tėvus, lietuvių patriotus, kuriems sovietų propaganda prilipdė „žydšaudžių“ etiketes.

Užsienio reikalų ministras Linas Linkevičius prisiminė Aušvicą, tačiau užmiršo Kaniūkų.